

EL LLENGUATGE

Atenir-se a les normes

10/VIII/1976

Sovint es produeixen confusions en l'ús dels verbs *atenir-se* i *atendre*. Dit potser més exactament, s'usa indegudament el verb *atendre* en lloc del verb *atenir-se*. Hi ha, és cert, alguns punts de contacte entre els significats d'aquests dos verbs i, a més, tenen algunes formes idèntiques. Però els diferencia, fonamentalment, el fet que *atenir-se*, contràriament a *atendre*, és un verb pronominal, que només es pot usar amb el reforç d'aquesta partícula desproveïda de valor sintàctic. I aquest fet — la presència de la partícula pronominal — pot constituir la pedra de toc que ens demostrï la bondat de la forma usada en cada ocasió. En una frase com ara: *Càlia «atendre's» a les conseqüències*, la presència imprescindible de la partícula pronominal revela tot seguit l'errada que s'hi ha comès. Hauria calgut recórrer-hi al verb *atenir-se*: *Càlia atenir-se a les conseqüències*.

El problema pot semblar més difícil quan es tracta no de l'infinitiu sinó de formes conjugades. En aquests casos cal tenir en compte que *atenir-se*, compost de *tenir*, es conjuga com aquest verb (llevat d'una sola forma d'imperatiu). Aleshores ja no resulta gens difícil d'adonar-se de l'errada comesa en les oracions següents: Sempre «m'atenc» al que em diuen i No «us ateneu» a les instruccions. La partícula pronominal indica que es tracta, en realitat, del verb *atenir-se* el qual, hem dit, es conjuga com *tenir* (tinc i teniu, per tant: atinc i ateniu; atenc i ateneu són del verb *atendre*). Per consegüent, les oracions correctes foren: Sempre m'atinc al que em diuen i No us atenu a les instruccions.

ALBERT JANE